

til det andet Thing, og der var der et overveiende Flertal for at tage den Bestemmelse ud af Finantsloven, som var bragt i Forslag. Nu vender den tilbage med Forespørgsel til os, om vi dog ikke ad anden Vej ville gaa ind paa, hvad vi have erkjendt for i og for sig at være rigtig, og jeg skal da paa egne Begne og forhaabentlig paa andre Medlemmers Begne i Folkethinget, for hvem det er Hovedsagen, at der ydes et Lønningsstillæg i Anledning af Dyrtiden, erklære, at vi have været, at vi ere, og at vi ville være villige til at stemme for Tillæget, hvorfomhelst det fremkommer, hvad enten det sker i en særlig Lov eller paa Finantsloven, og at, uagtet vi anse det Forslag, der er fremkommet, for at være i højeste Grad ubilligt i sin Begrænsning, urimeligt, smaaligt, berøvet ethvert Præg af den „Storlaaethed“, hvorom der nys blev talt, have vi dog troet det rigtigst ikke at gjøre Noget, hvorved vi fra en eneste Embedsmand kunde tage det Allermindste, hvad end hans Mening maatte være i politisk Henseende, om det saa blot var en eneste Skilling, der kunde være ham til haardt fornøden Hjælp i disse svære Tider. Vi have med dette for Die resigneret den ene Gang efter den anden og stemt for Forslaget om Tillæg, hvad enten det kom frem i en særlig Lov eller paa Finantsloven, hvad enten det var stort eller lille, og det ere vi fremdeles villige til at gjøre. Vi anse det for at være den største Feil af alle at drive dette Spil med Embeds- og Bestillingsmændene, og navnlig med de lavest lønede, at man viser dem to Stole, der hver for sig vilde indeholde en ret taalelig Blads for dem, men ender med at sætte dem paa Gulvet midt mellem begge. Det er dette, Folkethingets Flertal er ifærd med at gjøre, og vil man kaste Ansvarer fra sig over paa Andre, skal jeg erindre om, at den ærede Ordfører har for ganske kort Tid siden sagt, at, hvis det her gjaldt en Sag, som var „vigtig for vor Stilling“ — det var vel igjen Flertallets Stilling — kunde man gaa ind paa igjen at optage Forslaget og forhandle det videre, men dette Punkt var Noget, der væsentlig maatte ligge paa Regjeringen, efter som det angik dens Embedsmænd, og saa kunde man ikke indlade sig paa at „sætte Folkethingets konstitutionelle Stilling paa Spil“ for den Sags Skyld. Dette var den ærede Ordførers Ord for kort Tid siden. Altsaa, dersom man blot betragtede denne Sag som vigtig nok, saa vilde man ikke tage i Betænkning at føve den videre. Men det er jo Regjeringens Embedsmænd, der er Tale om, og hvad gjør det saa? Saa behøve vi ikke at røskere Noget for Folkethingets konstitutionelle Stilling. Mærkelig nok falder der kort Tid efter disse Uttringer en Erklæring, hvorom en æret foregaaende Taler har bemærket, at han fandt den gaadeful, og som jeg maa tilflaa, at jeg heller ikke ret kunde forstaa. Men har jeg opfattet Tanken rigtig, saa gif den

ud paa, at der dog kunde blive Tale om at gjøre et Skridt, hvorved dette lille, men dog altid for dem, det naaer, antagelige Tillæg for de lavt lønede Embedsmænd for Alvor kom til Behandling. Saa kom da frem med dette Forslag fra Flertallets Side! Thi kun fra dettes Side kan det komme med Nytte — om vi Andre vilde stille det, da var det frugtesløst, thi vi vide meget vel, at vi behøve blot at stille et Forslag, for at det skal blive forkastet, vor Stilling er i denne Henseende ganske som Regjeringens, Muligheden af at faae Noget gjort i en saadan Sag er betinget af, at vi holde os saa meget som mulig tilbage; jo varmere Regjeringen støtter et Forslag, jo værre er dets Skæbne, og det Samme gjælder os i Mindretallet. Men er det Flertallets Alvor at bringe dette Tillæg frem i en saadan Skikkelse, at det kan komme til positiv Udbetaling, saa stemmer jeg, og vistnok flere med mig, for det, hvor det saa kommer frem, hvad enten det bliver paa en særlig Lov eller paa Finantsloven. Men dersom de Uttringer, der ere faldne fra den ærede Ordfører paa dette Punkt, kun ere Talemaader, saa skal dette ogsaa være et Vidnesbyrd om, at de, som i Virkeligheden bære Ansvarer for, at de laveststilte Embeds- og Bestillingsmænd, hvis Erang man har erkjendt, Intet faae, er Folkethingets Flertal og ingen Anden.

Berg: Jeg skulde nu tillade mig at omtale enkelte Indvendinger, der ere komne frem mod Forslaget, siden jeg sidst havde Ordet. Til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holstein-Vedreborg), som jo leverede gode Vaaben til Brug for Forsvarer af Dagsordenen, da han jo erklærede, at, set fra den formelle Side, hvorpaa Landstinget havde lagt saa megen Vægt, ganske vist alt for megen Vægt, maatte Lønningsforslaget, saaledes som det laa for her, være dødsdømt; skal jeg sige, at det kan gjerne være, at han og det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgfreds (Bagger) ere fornøiede med Regjeringens Stilling, men det forpligter ingenlunde os, der have stemt for deres og andre Medlemmers Forslag om at optage Tillæget paa Finantsloven, til at have den samme Betragtning af Regjeringens Forpligtelse lige over for en saadan Sag. Jeg skal imidlertid kun sige, at selve Dagsordenen tager Forholdet til Regjeringen saa nøgtern som muligt, idet den kun fremhæver det Faktum, at Regjeringen ikke har støttet vore Beskræbelsers. Til det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgfreds (Sagde) skal jeg ikke sige Meget. Det ærede Medlem mente, at han hørte saa lidt underlige Ting. Jeg vil sige, at det ikke er saa sjældent Tilfældet, naar jeg hører det ærede Medlem tale; navnlig den Maade, hvorpaa han behandlede Principspørgsmaalet, dets Betydning under andre Omstændigheder og dets Betydning, naar Flertallet i denne Sal opstiller